

DR-praktikanter i Ukraine

Holdfoto taget i Pripjat ved Tjernobylkraftværket. Foto: Elena Alekseienko

Holdet:

Nicolai Dupont, journalistpraktikant, DR Kommunikation & Presse

Peter Bjørnbak Hansen, journalistpraktikant, DR Østjylland

Simon Heegaard Larsen, journalistpraktikant, DR Østjylland

Rasmus Bruun Kynde, journalistpraktikant, DR Østjylland

Michael Stewart Fogh, journalistpraktikant, Formiddagen på 4'eren

Niels Oskar Enemark Sørensen, journalistpraktikant, DR Livsstil og Samfund

Studieturen:

I Kiev fra den 25. april til den 2. maj

Besøg hos Antac

Det første stop på vores journalistiske pilgrimsfærd var Antac. Og allerede inden vi havde sat vores fødder ved hoveddøren kunne man fornemme, at mediet ikke var nogen mastodont. Godt gemt væk i en baggård uden så meget som et skilt eller logo til at vise, at her lå et nyhedsmedie. I nogle små lokaler som husede de cirka 15 medarbejdere.

Antac er et af de få uafhængige medier i Ukraine og er økonomisk støttet af blandt andre Danmark. Deres journalistiske arbejde er at afsløre den korruption, som finder sted helt oppe på ministerniveau. Og der er nok at tage fat på. Hvilket også er en af de mange problemer, som de oplever i deres arbejde.

For mens en historie herhjemme om en statsministers tøj køb, flyvetur på første klasse, koncertbilletter til konen eller lån af et sommerhus får alles øjne, pen, eller kameralinse til at pege den vej, så er det en helt anden historie i Ukraine.

Når Antac kommer med længere historie eller offentliggøre rapporter, som viser, hvordan ministre eller store firmaer i landet svindler, så vækker det ikke meget postyr i landet.

Antacs jurist har flere gange oplevet at mediet er blevet tilsvinet i de oligarkiske medier, fordi man har været kritisk overfor dem.

Måske får historien (begrænset) interesse fra befolkningen, når den bliver sendt ud via deres hjemmeside eller på sociale medier, men fordi de her historie kunne laves hele tiden på grund af omfanget af korruptionen i landet, så er der enten en lignende historie næste dag, som tager opmærksomheden, eller også er den skudt lagt bag ud i folks hukommelse og glemt dagen efter.

Samtidig skal Antac også hele tiden bevæge sig på en knivsæg i forhold til andre medier. Andre medier som er ejet af privatpersoner - Som oftest oligarker. For de står på spring for at bruge Antacs arbejde til deres egen fordel.

Men inden historierne overhovedet bliver lavet, så kan der også opstå problemer og forhindringer inden. Det var ikke uhørt, at personer som kunne vikles ind i negative historier, prøvede på den ene eller anden måde at få historien stoppet. Enten ved forsøg på at sænke arbejdet hos Antac med misinformation eller løgne, men det var heller ikke uhørt at nogle journalister blev truet. Dette var dog blevet bedre her år efter Maidan-oprøret. Men inden var der episoder med nogle af Antacs journalister, som måtte rejse væk i en periode, fordi de og familien blev truet på livet.

For at kunne arbejde på et medie som Antac, kræver det virkelig er man er mere end almindeligt passioneret. For vejen, før, under og ikke mindst efter historierne er skrevet, kan være både lang og ualmindelig hård, og det kan virkelig virke hårdt at der ikke kommer mere ud af dem.

Ved forhandlingsbordet med ministeren

Allerede på andendagen i Kiev lykkedes det os at kravle til tops i den politiske trækrone. Med hjælp fra vores fikser Johannes Wamberg fik vi adgang til en åben slagudveksling af rang i Transportministeriet. Lobbyorganisationer fra hele landet var samlet om ministerens bord - akkompagneret af Johannes Wamberg og hans "praktikanter" i dagens anledning; Peter og Simon.

Ved forhandlingsbordet i det ukrainske transportministerium.

På den ene side sidder repræsentanter for togindustrien i Ukraine.

Med ryggen til sidder Johannes Wamberg og Peter Bjørnbak.

I mellemtiden tog resten af holdet plads som audiens ved siden forhandlingsbordet, hvorfra vi med hjælp fra en tolk fik os et godt overblik over de logistiske udfordringer i Ukraine.

En af parterne ved borde ville blandt andet have flere togafgange mellem de store byer. I øjeblikket kører der nemlig kun to afgang om dagen mellem dem, og den ene foregår midt om natten. Samtidig er billetpriserne for korte distancer med tog skyhøje i forhold til de lange strækninger.

Ministeren gav meget belejligt lobbyist-gruppen ret i det hele og fortalte, at det altsammen var på vej. Med det snarlige valg in mente var det en taktik, vi hurtigt gennemskuede.

På den anden side af bordet sad repræsentanter for landets største togdrifts-virksomhed. De var også enige i de gode hensigter, men påpegede at togene i Ukraine skifter mellem diesel- og eldrift som vinden blæser, og at det derfor er svært bare at sætte nye tog ind. Ministeren trøstede dog forsamlingen med, at nogle uddaterede tyske tog muligvis kunne være en løsning, da de er inden for ministeriets budgetter.

Herefter udviklede stemningen sig fra en symfoni af hyggesnak akkompagneret af lejlighedsvis grin til en mere presset stemning med himmelvendte øjne og skarpe tunger.

Godt nok arbejder Oskar til dagligt med Anders Agger, men selv for ham var 'Indefra med Johannes Wamberg' i det ukrainske transportministerium en helt speciel oplevelse.

Møde med Johannes Wamberg

Voldsomme scener udspillede sig i det centrale Ukraine da massevis af ukrainere demonstrerede mod det ukrainske styre, der svarede med brutalitet og hård magtanvendelse. Tidligere DR- og Information-korrespondent Johannes Wamberg Andersen oplevede det hele med sine egne (journalistiske) øjne, da han midt om natten bevægede sig rundt på den nu historiske Maidan-plads.

Vi mødtes en eftermiddag med Johannes, der guidede os rundt i byen, fortalte om opblusningen af konflikten, og om hvordan tusindvis af ukrainere samledes for at vise deres utilfredshed med tingenes tilstand.

Johannes var i løbende kontakt med DR i Danmark og rapporterede fra scenerne. På en lokal restaurant viste han os sine private optagelser. Først ses to mennesker, som bliver udsat for politivold, dernæst vender en betjent sig mod Johannes og prøver at vriste hans videooptagende telefon ud af hånden på ham. Det lykkedes ikke, og billederne gik verden rundt.

Det var inspirerende og hårdt at se og høre Johannes beretninger. Men det understregede hvor vigtigt et fag journalistik er. Journalistik er dokumentation og dokumentation er vigtig i et land præget af korruption og bestikkelse.

Ud over fortællingerne om revolutionen, satte Johannes Wamberg os godt ind i, hvad Ukraine er for en størrelse. Han har arbejdet med journalistik i både Danmark og Ukraine. Han ved, hvor forskellene er, og kunne således klæde os på til de forskellige besøg, vi havde planlagt.

Tjernobyl tur-retur

Der er ikke noget, der definerer nationer som en fælles lidelseshistorie. Blodige revolutioner i en ikke så fjern fortid, årtiers sovjet-undertrykkelse, en væbnet stillingskrig mod Rusland i den østlige Donbas-region, allestedsnærværende korruption. Listen med Ukraines lidelser er lang, og den begrænser sig da heller ikke til politik.

En forårsnat for 32 år siden gik noget nemlig helt galt i Tjernobyl-atomkraftværkets reaktor nummer 4 ikke så langt fra hovedstaden Kiev. Noget, der hidtil har været beskrevet som enten en menneskelig fejl eller et teknisk uheld betød nemlig, at dele af reaktoren eksploderede og sendte millioner og atter millioner af radioaktive partikler ud i luften omkring kraftværket. Noget, der senere skulle få enorm menneskelig betydning og resultere i storpolitiske kriser.

Og det er her, det bliver rigtig interessant i forhold til vores studietur. For vist kunne vores dygtige og særdeles engelskkyndige guides på vores endags-bustur fortælle i en uendelighed om, hvordan det dog kunne gå så galt inde i den famøse reaktor 4. Men historierne, der virkelig betyder noget, er dem om de heroiske brandslukkere, der fik hold på flammerne efter eksplosionen. For også helte definerer nationer. Og ukrainere elsker at fortælle historierne om deres helte. Det er i hvert fald, hvad de talrige statuer og mindetavler rundt omkring i den store indhegnede Tjernobyl-zone og de gribende helteberetninger gav os indtrykket af, da vi besøgte stedet.

Mindesmærke foran den lokale brandstation til ære for de første brandmænd ved reaktor nummer 4. Hjelmene og brandslangen er ægte og blev brugt på kraftværket, inden de blev cementeret til denne statue.

Men hvorfor overhovedet sende en hel busfuld kamerabevæbnede turister afsted langt pokker i vold ud på landet for at svælge i katastrofe, død og ødelæggelse? Det spørgsmål filosoferede nogle af os over. Ja, vi spurgte endda nogle af de andre turister og vores guide Elena. Vi endte med at konkludere, at det er meget menneskeligt at være fascineret af den slags makabre historier. Men sådan kan man vist også besvare så mange andre spørgsmål.

Da vi tog afsted, vidste vi godt, at vi sikkert skulle lytte til meget om, hvordan Sovjetunionen holdt nyheden om ulykken på Tjernobyl hemmelig for resten af verden, hvor store politiske problemer det skabte, og hvordan Rusland stadig gør både det ene og det andet galt. Men vores guides formåede

med ærværdig fairness at tegne et mere detaljeret billede af måden, hvorpå magthaverne dengang forsøgte at kontrollere situationen i og omkring det eksploderede kraftværk. For faktisk blev den nærliggende storby Pripjat hurtigt og nogenlunde effektivt evakueret, og Sovjet med Gorbachov og hans Glasnost-program i spidsen lod endda mange detaljer fra de efterfølgende undersøgelser være offentlige og tilgængelige for resten af verden.

Men Sovjet og nu Rusland er stadig nogle forbandede skiderikker, hvis man spørger mange ukrainere. Deriblandt vores guides. Så helt neutrale var de nok alligevel ikke. Men de var fair. Et dilemma, vi journalister kender ud og ind.

Public Service i Ukraine - UA:PBC

Andelen af public service-medier i Ukraine er forsvindende lille. Én procent af mediebilledet er public service eller på anden måde upartiske udgivere, mens resten er ejede af præsidenten og derved fremstår som politisk propaganda eller ejede af oligarker, der kan fremsætte den virkelighed, de ønsker, befolkningen skal se.

UA:PBC's nye news room placeres i en lagerbygning ved siden af stationen, og de håber, det kan stå færdigt næste efterår.

Den største af dem, og pendanten til Danmarks Radio herhjemme, hedder UA:PBC (National Public Broadcasting Company of Ukraine), og selvom titlen er fornem, er det et medie, der på alle måder er presset af oligarkernes magt i mediebilledet såvel som i politik.

Vi fik lov til at besøge "UA Byen", et 80 meter højt højhus, der tårner sig op i det nordvestlige Kiev som et symbol på det opgør, Ukraines presse er i gang med. Opgøret mod fake-news og ekkokamre og kampen for et mere oplyst Ukraine.

Manden, der mødte os hos UA, hedder Dima Kolinchenko. En mørklødet Ukrainsk mand, med overraskende gode sprogkunderskaber (få taler flydende engelsk, selv i det mere uddannede borgerskab) og ikke mindst en mand en stor vision. Manden, der skulle være med til at stable UA's nye newsroom på benene.

Dima Kolinchenko har sammen med en arbejdsgruppe været på besøg i Danmark for at få inspiration til udviklingen af den ukrainske statsradiofoni.

Anledningen for besøget var det enorme pres, som de Ukrainske public service-medier er under, men også at UA har en plan om at bygge et news room, som det vi kender fra DR Byen i København, inden præsidentvalget næste år.

Regeringen forsøger at holde stationen i kort snor ved blandt andet ikke at give dem de midler, som de er berettiget til ifølge lovgivningen. 0,2 procent af statsbudgettet skal gå til UA:PBC, men de får kun halvdelen. Og det kan ikke betale sig at klage, forklarede Dima Kolinchenko. For så ændrer regeringen bare lovgivningen.

I befolkningen er der dog sket en attitudeændring. Der kommet en forståelse for, hvorfor det er forkert, at korruption gennemsyrrer samfundet. Landet tager sine første spæde skridt som selvstændig nation.

Møde med den danske ambassade

Ukraine er ikke ene om at navigere i farvandet mellem Rusland og EU. Også Georgien står over for en lignende udfordring. Den danske ambassade i Kiev varetager derfor de diplomatiske forhold i både Ukraine og Georgien. Også Armenien er en del af opgaven for ambassaden.

Vi havde tiltusket os et møde med Sergiy Matyushenko, Galina Vascenkaite og ambassadens to danske praktikanter. Her fik vi historien om det ukrainske mediebillede set med danske briller. Vi ville blandt andet høre Sergiys bud på, om ambitionen om et stærkt UA:PBC overhovedet er realistisk. Det mener de, det er. Men det kommer til at tage mange år, da Ukraine stadig er i sin spæde ungdom som land, og korruptionen stadig gennemsyrrer landet.

Sergiy Matyushenko er stor fortaler for at gøre Kiev til en cykelby som København. Han indrømmer dog, at det er svært, når byen er så kuperet, som den er.

Og netop korrupsionen er svær at komme udenom, mener Sergiy Matyushenko. Vi spurgte, hvordan man kunne godtgøre Danmarks økonomiske støtte til projekter i landet, når det er en offentlig hemmelighed at nogle af de penge ender i korrumperede hænder. "Målet helliger midlet" lød svaret groft opsummeret. Hvis alle hænder skulle være rene, ville ingen lande kunne hjælpe Ukraine videre i sin opvækst som land.

En ting, vores møde på ambassaden slog fast for os var, at lige meget hvor eller hvad man beskæftiger sig med, så er der tale om et Ukraine før og et Ukraine efter revolutionen i 2014. Alle, vi snakkede med på ambassaden, har brugt flere år i Danmark - og andre europæiske storbyer - og har en vision for, hvad Ukraine - især Kiev - har potentiale til at kunne blive. Forskellen fra før 2014 til nu er, at de mærker flere og flere især unge ukrainere deltage i optimismen.

Noget af det, de fortalte om var, hvordan deres erfaringer fra Danmark har fået dem til at iværksætte en kampagne om at få flere ukrainere til at cykle. Det kan virke som et ubetydeligt eller ligegyldigt sted at starte, men som Sergiy Matyushenko siger, så er et af de største problemer med Kiev, at folk accepterer, at infrastrukturen ikke er bedre end at man altid skal regne med det dobbelte transporttid på grund af kø-dannelse i byen. Noget, vi i øvrigt selv oplevede fra vores tur fra lufthavnen til hotellet ved ankomst - de sidste 2 kilometer, tog over en time at køre i myldretiden.

For at promovere dansk cykelkultur i Kiev har Sergiy Matyushenko og resten af holdet på ambassaden købt en Christiania-cykel, som de ved enhver given lejlighed cykler rundt i byen på - til møder, events eller lignende. (Foto: Ambassadens egen Facebook)

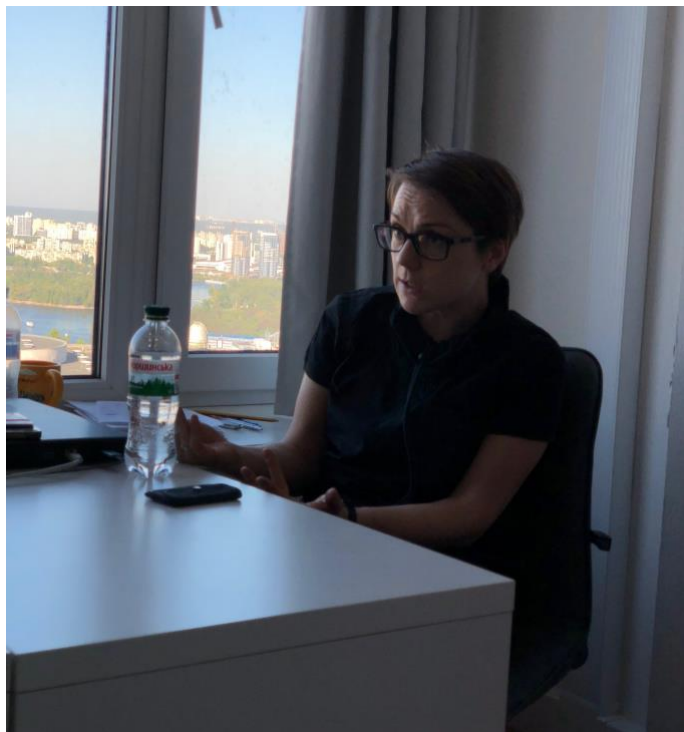
Men ambassadens største udfordring er, at de ikke bare er ambassade og bindeled mellem Danmark og Kiev, men Danmark og hele Ukraine. På vores tur til Tjernobyl kunne vi med egne øjne se,

hvordan man ikke skal meget mere end en halv times kørsel ud af Kiev, før man føler, at man står i det u-land, som Ukraine i virkeligheden også er. Det er kolossale forskelle. Og når ambassaden i Kiev sætter gang i en smart kampagne i Kiev er problemet ofte, at den på ingen måder når ud til resten af landet - hvis den endda når ud til hele Kiev endda. Men optimismen er der, og det, ambassaden håber på er nu, at den spreder sig som ringe i vandet, så selvom der er lang vej igen, ser de på fremtiden med håb i øjnene.

Besøg hos Hromadske

Da vi stod ude foran det ramponerede etagebyggeri i Kievs centrum, hvor mediet Hromadske (kan oversættes til det engelske 'public') holder til, var det med en følelse af, at der stadig er store ting at kæmpe for som journalist. Bare 40 minutters samtale med Hromadske-redaktøren Nataliya Gumenyuk havde sat meget i relief for os.

For at forstå hvorfor, skal man først forstå, hvorfor der overhovedet er noget, der hedder Hromadske. I korte træk er det, fordi der i kølvandet på Maidan-revolutionen i 2014 og de ukrainske samfundsstrømninger, der ledte op til revolutionen, opstod en mulighed – eller måske snarere en nødvendighed – for at etablere et uafhængigt medie, som ikke er ejet af en hovedrig oligark, der kun vil fremstille verden, som han (ja, han) ser den.

Nataliya Gumenyuk fortalte blandt andet, at Hromadske samarbejder med andre "troværdige" parter som UA:PBC og Antac.

I 2014 var ukrainerne nemlig trætte af pis, og landets ypperste journalister følte sig kaldet til at ride med på den bølge. Derfor startede de TV-kanalen Hromadske med støtte fra især vestlige donorer med en præmis om, at de skulle være den vagthund, som ukrainerne har brug for, hvis de på nogen måde skal gøre sig forhåbninger om at nærme sig et oplyst demokrati.

Jo, det var skam store ord, der fløj hen over bordet i redaktionslokalet på 8. sal, hvor Hromadske holder til.

Set i retrospekt var det virkelig svært at være kritisk over for det, Hromadske laver. Det er i sandhed ærværdigt og prisværdigt arbejde, og så er det bare virkelig motiverende at høre fra journalister, der arbejder under helt, helt andre vilkår, end vi gør herhjemme. Den nye offentlighedslov virker som en børnefødselsdag ved siden af det, Hromadske skal arbejde med. Her er gennemsigtighed en by i Rusland...

Og derudover skal den unge TV- og radiokanal forsøge at slå hul igennem til en befolkning, som stort set aldrig har kendt til uafhængige medier. Det er hårde odds. Men pt. når de alligevel ud til millionvis af seere og lyttere i landet – også folk uden for hovedstaden. Derudover har de en international hjemmeside og Twitter-konto (Hromadske International), som også holder interesserede i resten af verden oplyste. Så måske er der håb, men det kræver, at donorerne er kontinuerlige.

Og det var netop her, vi så vores snit til at være kritiske. For er det ikke kerneeksemplet på Vestens imperialistiske tankegang, når statsstøttede organisationer donerer millioner til et medie, der forsøger mere eller mindre at revolutionere sit eget land, bare fordi det harmonerer med netop Vestens egne demokrati-idealer. For hvad nu hvis ukrainerne slet ikke vil have det, som Hromadske laver til dem? Her svarede redaktøren noget i retning af, at der jo ikke er noget, der tyder på, at ukrainerne ikke vil være oplyste og demokratiske med henvisning til de pæne seer- og lyttortal.

1. maj i Kiev

... som reportage af gruppens korrespondent Rasmus Kynde:

Tjeneren, på den lille, franske fortovscafe, har lige stillet en americano på bordet, da fire militærmænd i neon-gule veste stimler sammen for enden af den lille sidevej, der fører ned til Maidan-pladsen. De står med automatvåben og kigger ud over pladsen. Taler sammen på et sprog, jeg antager er ukrainsk eller russisk. Griner lidt og sonderer terrænet.

En sitren kommer langsomt nærmere, samtidigt med at de dybe, taktfaste trommeslag bliver tydeligere og tydeligere.

Maidan-pladsen er egentligt opdelt i to. I den ene ende ligger Hotel Ukraine tronende med det 61 meter høje selvstændighedsmonument i forgrunden. Den anden ende er fyldt med græsarealer og springvand, der skyder op i takt med pladsens musik, når mørket falder på. Omgivet af store vestlige indkøbscentre og familierestauranter, der er flyttet ind i de ellers autentiske ukrainske bygningsværker rundt om pladsen. (En vandrehistorie fortæller i øvrigt, at de mange springvand og restauranter er til for at befolkningen rent fysisk ikke kan samle sig i én stor gruppe på pladsen.)

I midten af det hele ligger Khreschatyk, hovedvejen i det centrale Kiev. Vejen blev under Maidan revolutionen i 2014 epicentret for demonstranterne og deres demonstrationer, der senere endte i blodige opgør mellem regeringsstyrker og oprørerne.

Denne her første dag i maj var noget mere rolig, selvom militæret var mødt talstærkt op for at holde styr på de røde faner, der nu marcherede mod Maidan-pladsen fra den sydlige ende af Khreschatyk. Den sitrende stemning og trommerne var nu blevet til reelle kampråb, og de første bannere kom til

syne anført af en pigearde med tambourmajoren forrest. Jeg løb afsted mod menneskemængden. Forbi de fire militærmænd, hvor smilene nu var stivnede, og videre ned med retning mod selvstændighedsmonumentet. Da jeg rundede hjørnet på den lille sidevej, bliver jeg mødt af en mur af 30 militærfolk, der står langs bygningerne rundt om Maidan-Pladsen i den bagende sol. Helt stive kiggede de ned på hovedvejen, hvor de røde faner er begyndt at komme forbi, og menneskemængden bliver større og større.

Det gik heldigvis fredeligt for sig, da en stor gruppe mennesker fejrede arbejdernes internationale kampdag.

Svarene på vores spørgsmål

Inden vi tog afsted forholdt vi os til det ukrainske mediebillede ud fra de informationer, vi kunne researche os frem til. Den ukrainske befolkning er en smeltedigel af holdninger til EU og Rusland. Regeringen er ligesom resten af landet inficeret af korruption. Så hvilke arbejdsbetingelser har de medier, der tillader sig at være kritiske over for magthaverne?

Ukraines public service-station UA:PBC har mildest talt trange kår. 80 procent af mediemarkedet er ejet af oligarker, der ikke skyer nogen midler for at plante en dårlig historie om de medier og journalister, der går kritisk til dem. Det kan Antac også skrive under på. UA:PBC fylder mindre en to procent af det ukrainske medielandskab. Og selvom mediet ifølge lovgivningen skal have 0,2 procent af statsbudgettet til rådighed, så får de kun halvdelen. Og det nytter ikke noget at brokke sig, forklarer de:

“Hvis vi fortæller regeringen, at de bryder deres egen lovgivning, så ændrer de bare lovgivningen.” Sådan sagde Dima Kilchenko, der er teamleder på det projekt, der skal føre UA:PBC frem som storspiller i landet.

Med hjælp fra blandt andet DR og TV 2 har mediet nemlig fået sat gang i opførelsen af et nyt “News Room” lig det i DR Byen - hvorfra UA:PBC kan satse stort på nyhedsformidling i stedet for drama og børne-tv som fylder meget hos dem nu.

Pressefriheden er enormt lav i Ukraine, hvorfor medier som Antac og Hromadske holdes i live af kræfter uden for landet - heriblandt Danmark.

Vores ophold ramte som bekendt også sammen med arbejdernes internationale kampdag den 1. maj. Derfor var Kiev flere steder klædt i rødt, og en stor gruppe mennesker tog turen forbi Maidan-pladsen ned ad byens hovedgade Khreschatyk med banner og flag.

Med Helle Thoning-Schmidts fløjteprotester i 2014 i baghovedet, var den ukrainske march påfaldende rolig og præget af god stemning. Det virkede, som om storbyens indbyggere stadig ikke er helt trygge ved at råbe alt for højt i kor efter “Euromaidan”-protesterne i 2013 og 2014, der endte med at koste over 100 aktivister livet.

Rejseguide:

Men tilbage til den gode stemning. Hvis man ser udover det faglige indhold på turen og giver en hurtig rejseguide, så vil vi på det varmeste anbefale Kiev. Den østeuropæiske storby er havnet lidt i skyggen af byer som Budapest og Krakow, men ikke desto mindre er det en umådeligt flot og overskuelig by.

Det bakkede terræn gør, at man får brugt noget energi på at udforske alle seværdighederne, mens metrosystemet (som koster 1 krone pr. billet) på upåklagelig vis kan spare dig for en del kilometer. De utrolig lange rulletrapper ned til metrostationerne er i øvrigt en seværdighed i sig selv.

Priserne er generelt lave (cirka en fjerdedel af de danske priser) og restauranterne ganske fine.

Tjernobyturen er i den lidt mere pebrede ende, men bestemt pengene værd (og bestemt stadig billigt ift. danske priser). Her anbefaler vi dog at tage en gedigen madpakke med, da turen varer over 12 timer. Der er mulighed for at tilkøbe frokost i den kantine, hvor arbejderne fra Tjernobyværket

spiser. Det er en speciel oplevelse, meeeen gør dig selv den tjeneste at tage en backup-menu med hjemmefra.

Kantinemaden i Tjernobyl ser lige så radioaktiv ud som resten af området. Det er et spændende kulinarisk indblik, men tag gerne egen mad med også.

Det bliver fem stjerner til Kiev fra holdet. En klar anbefaling. God tur!